

**KASPAR
COLLING
NIELSEN**

**MOUNT
KODAN**

Mount Kodaň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kaspar Colling Nielsen

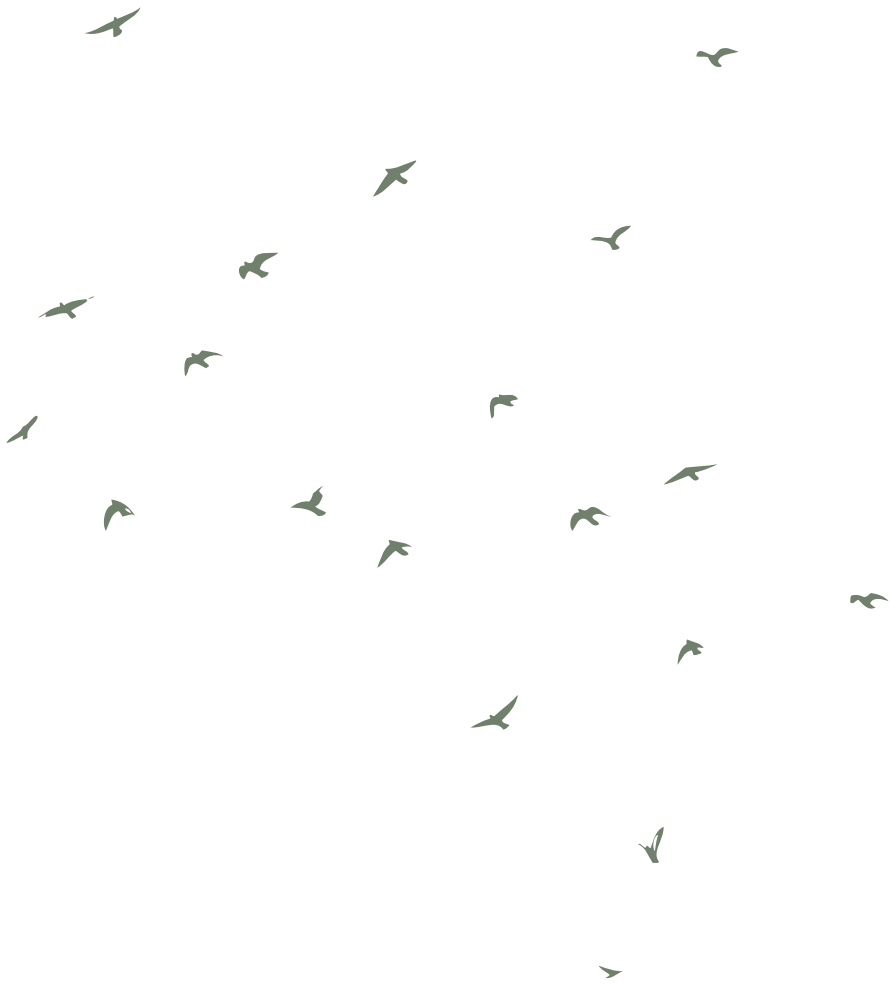
Mount Kodaň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

FLEET

KASPAR
COLLING
NIELSEN

MOUNT
KODĀŇ

V překladu Lady Halounové

≡ KNIHA ZLIN

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Kaspar Colling Nielsen, 2010

Translation © Lada Halounová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-686-5

ISBN e-knihy 978-80-7473-691-9 (1. zveřejnění, 2018)

Létat je snadné

Strčím si palec
do nosu
a nechám ho
tak
utvořit střed
rotace těla.

Kdysi se dánský stát rozhodl postavit v průmyslové přístavní oblasti Avedøre Holme horu. Stavba trvala dvě stě let. Když byla hora hotová, měřila 3500 metrů, po obvodu dosahovala pětadesát kilometrů a její povrch celkově představoval plochu o pěti stech devadesáti kilometrech čtverečních, což odpovídá zhruba 118 tisícům fotbalových hřišť nebo o trochu většímu Bornholmu. Kolosální stavba daleko překročila vyhrazenou oblast Avedøre Holme, takže se část vodní plochy kolem pobřeží musela upravit ke stavebním účelům. Hora dostala jméno Mount Kodaň. Jak člověk stoupá nahoru, na každých sto metrů nadmořské výšky klesne teplota přibližně o půl stupně. Když je na úpatí teplota na nule, znamená to něco kolem mínus sedmnácti a půl stupně na vrcholu. Vrchol hory bývá tudíž větší část roku přikrytý tlustou ledovou pokrývkou a v zimě se celá hora často halí do sněhu a ledu. Ačkoliv speciální oddíly podnikají četné plánované odstřely, čas od času se stane, že se ohromná masa sněhu utrhne a v podobě lavin se valí do okolních hustě obydlených příměstských okresů. Obzvláště tvrdě bývají postiženy oblasti Hvidovre a Glostrup. Když na jaře led taje, tvoří se na úpatí hory potoky a řeky. Část vody z roztátého sněhu byla svedena do zátoky Køge pomocí hlubokých koryt, jež jsou vybudována

už v základech hory, jenže množství vody je natolik enormní, že se kolem celé hory zcela samovolně vytvořila nová vodní plocha. Při pokusu regulovat takto kolosální objem vody a zabránit záplavám se musela rozšířit rozloha jezera Damhus na dvacet kilometrů, takže nyní dosahovalo až těsně ke Greve. Stejně tu ale nakonec zcela samovolně vznikla nová delta s dostatkem vody a spolu s ní se tu brzy objevilo velké množství lososů a mořských pstruhů. Tyto nové druhy ryb zapříčinily, že se v Dánsku ve velice hojném počtu opět usadil orel mořský i orel skalní. Na vodní ploše okolo Valby a Hvidovre, v místě starých obecních bytovek podél říčky Ellebjerg Å, se v časných ranních hodinách dají zahlédnout orlové, jak se potápějí za rybami, a rybáři, kteří klidnými a rytmickými pohyby nahazují své dlouhé muškařské pruty do vody – a nízké slunce, které osvětluje spoustu poletujícího hmyzu.

Zbudovat horu vyšlo na přibližně 600 miliard korun. Jestliže samotná stavba trvala dvě stě let, ve fázi budování to dánský stát a soukromé investory stálo tři miliardy korun ročně. Stavební náklady byly hrazeny z obří veřejné zakázky, kde firmy a stát financovaly různé části hory, z čehož pak vycházelo dispoziční právo. Investoři vytvořili konsorcium, které horu spravovalo. Vše možné aktivity spojené se zimními sporty na vrcholu hory časem znamenaly významný zdroj příjmů, stejně jako okolní hotely, které se ukázaly být nanejvýš populární po celý rok, a to jak pro turisty, tak pro samotné Dány.

Lidé, co měli to štěstí nebo byli natolik privilegovaní, že se jim podařilo najít si na hoře bydlení, tam často žili po celé generace a časem se z nich stali podivíni a introvertní typy. Vyšlechtili dánskou horskou kozu, která se do drsného klimatu skvěle hodila. Kozí sýr z dánské horské kozy a losos a pstruh z říčních vod platily za typické mountkodaňské speciality.

Na úpatí se rozkládal rozsáhlý lesní porost, jenž se táhl kolem celé hory. Až na mohutné úbočí vystupující z krajiny se les se svými světle zelenými bučinami podobal jakémukoliv jinému porostu kdekoliv v Dánsku. Ale jak člověk stoupal směrem nahoru, měnila se fauna i flóra. Asi v tisíci metrech rostly téměř už jen borovice a menší keře a ze zvířat dominovaly horské kočky, orlové, papuchalky a dánské horské kozy. Úplně nahoře na vrcholu se vyskytovaly už jen drobné rostlinky a jediná zvířata, která dokázala ničím nechráněná přežít ve větrném a drsném klimatu, byla polární liška, zajíc bělák, medvědi a dánská horská koza.

Na vrcholu hory se na různých samotách usadilo několik Gróňanů, což bylo v přímém rozporu s podmínkami veřejné soutěže. Jak společnost Mærsk, tak dánský stát se do celé záležitosti vložily, ale ukázalo se, že vyřešit tenhle problém nebude tak jednoduché. V takto rozlehlém a divokém terénu bylo obtížné a finančně velice náročné nové osadníky lokalizovat a pochytat.

Pro reprezentanty zimních sportů a dánskou cyklistickou elitu hora znamenala významné zlepšení tréninkových podmínek následované vítězstvími na olympijských hrách a Tour de France.

Jedna z horských etap Tour de France se konala přímo na hoře a ve spojitosti s tím přišel známý básník a cyklistický komentátor s následujícími pozorováními:

„Tato umělá hora, jež není přirozenou součástí okolí, si přese všechno ubránil právo na existenci. Toto monstrózní a vskutku lidskými silami zbudované téměř babylónské gesto akceptovala sama příroda. Jako kdyby skica, jakýsi umělý tvar vystoupil ven z obrazu, spolu se svou úžasnou přírodou, kterážto se neustále rozvíjí, a jako kousíček pouhého zdání vstupuje do skutečného světa. Takto hluboký dojem člověk zažívá, jestliže sleduje celou stavbu, která už dávno stavbou není, neboť opustila svůj tvar

a stala se skutečným zcizením původních nákresů a linií, jež celé dílo odstartovaly. Když jsme včera brzy ráno vyjízděli na vrchol, zahlédli jsme kolonii bobrů, kteří si budovali své přehradu, což je přeci scéna, jakou známe jen z Aljašky nebo ze Skalistých hor.“ A jeho spolukomentátor doplnil: „Ano, dá se říct, že sama zvířata se o horu vůbec nezajímají, jednoduše tu jen jsou.“

Přístav Køge se stal centrem pro celé okolí. Podél dlouhého přístaviště se rozkládaly rybí trhy a rostly udírny, bezpočet obchodů, hotelů a restaurací. Zde také kotvili návštěvníci příplouvající po vodě. Částečně se jednalo o jachty, a zčásti pak o lidi plavící se na početných a přeplněných žlutých vodních autobusech, jež pendlovaly mezi horou a většími dánskými přístavními městy.

Obrovské rozměry hory a vůbec celá nereálná povaha stavby inspirovaly zcela obyčejné lidi vrhat se do neslýchaně ambiciózních osobních projektů, jaké člověk od krize v třicátých letech nepamatoval.

PELIKÁN

Kdo mohl tušit, že se lékař a amatérský ornitolog Jan Peter Lassen stane jedním z nevlivnějších géníů v historii lidstva, a to v oblasti, jejíž hranice nikdo před ním zatím nedokázal překročit, tedy pokud se dá smysluplně překročit kategorie: člověk.

Jana Petera fascinovali ptáci už tak dlouho, že si ani nepamatuje, jak to začalo. Jako dítě dokázal celé dny sedět a pozorovat hejno havranů, kolonii kormoránů velkých nebo pářeček sýkorek na zahradě. Když trochu povyrostl, jezdil každý den na kole k Mount Kodani, aby se z těsné blízkosti podíval na papuchalky a po ránu na orlovce říční, jak loví v deltě okolo hory.

Když Janu Peterovi bylo pouhých deset let, zemřela mu náhle matka a otec s obavami sledoval, jak se jeho syn stahuje stále více do sebe. Jan Peter byl totiž veselý pouze tehdy, když pozoroval ptáky nebo když u večere o svých pozorováních živě vypravoval. Když Jan Peter chodil na gymnázium, nikdy se neúčastnil žádných oslav a večírků, stejně jako se nikdy nezajímal o jedno či druhé pohlaví. Jan Peter se věnoval škole

a pokračoval v tom, co byl zvyklý dělat, tedy pozorovat ptačí život v okolí Mount Kodaně. Po gymnáziu chtěl jít studovat ornitologii na univerzitu, ale po delším rozhovoru s otcem nastoupil na lékařskou fakultu, což se ukázalo mít jisté důsledky, jež vedly daleko za vlastní život Jana Petera.

O mnoho let později, když Janu Peterovi táhlo na čtyřicet, seděl ve svém křesle po celodenní službě a díval se na DVD o divokých kachnách. Jan Peter vlastnil dosti obsáhlou sbírku dokumentů o ptácích na DVD, jež stály vyrovnané v abecedním pořadí na dvou velkých policích na stěně u televize. Unavený po dlouhé směně si sledování filmů o ptácích vždy náležitě užíval. Před spaním mu to vždycky dodalo klid na duši. Podobně u televize vysedával už častokrát, jenže tentokrát se stalo něco pozoruhodného. Přesně ve chvíli, kdy se ve filmu jeden velký kačer s námahou a obtížemi kolébal na svých malých tenkých nohách do mírného kopečku, totiž dostal Jan Peter nápad. Nápad, který ho rázem přiměl pochopit, co jeho otec myslel větou, kterou mu donekonečna po celé dětství opakoval:

„Nemůžeme mít všechno, Jane Petere, někdy si člověk musí vybrat.“

Jana Petera ten nápad zasáhl natolik, že hned další den ráno dal výpověď z místa ortopedického chirurga v nemocnici Amager Hospital, a veškeré stávající peníze si převedl na důchodové spoření, všeho všudy 312 000 korun.

Od toho dne Jan Peter zavedl ambiciózní tréninkový program, který sestával ze spinningu, jógy, běhu a veslování, a s tím související radikální změnu stravování, jež měla zabezpečit potřebný přísun bílkovin a sacharidů. Trénoval třikrát denně, což přerušoval jedině kvůli pravidelným schůzkám se skupinou inženýrů, které si najal, a setkáním s jedním starým kamarádem z dob studií se specializací na transplantaci kůže. Intenzivní

tréninkový program dodržoval půl roku, dokud hodnota jeho podkožního tuku neklesla na pouhých 7. Tváře měl propadlé a ostře řezané. Z pečlivě pěstěného těla mu vylézala žebra a na vyrýsovaných svalech mu vystupovaly jasně patrné žíly.

Když se Jan Peter nechal hospitalizovat na soukromé klinice Hamlet se svou pečlivě strukturovanou zdravotní složkou, která přesně a věcně uváděla, jaké zákroky si přeje provést, byl v té nejlepší formě.

V souladu s těmito plány lékaři Janu Peterovi amputovali nohy kromě dvou malých pahýlů, které nechali vyčnívat několik centimetrů z torza trupu. Kromě jiného mu odřezali také boky a hýždě, které nahradili tenkou a lehounkou karbonovou deskou. Dále odstranili dvě poslední žebra a provedli řadu komplikovaných korektivních zásahů, především v oblasti zakončení střeva a umístění genitálií a kolem jejich funkce. Poté vzali kůži z amputovaných nohou. Podle pečlivých instrukcí Jana Petera se kusy kůže přestříhly v polovině a sešily do trojúhelníkovitého tvaru. Tyto části kůže se pak připevnilly z každé strany páteře až nahoru k podpaždí takovým způsobem, že když se rozhodne ruce rozpažit, utvoří se mu mezi boky a pažemi pár pevně napnutých křídel. Křídel, která na omak sestávají z živé kožní tkáně.

Jan Peter se v nemocnici rychle zotavoval a už dva měsíce po operaci znovu rozjel svůj tréninkový program. Po šesti měsících ho propustili. Když se jako house vykolébal z taxíku, vážil osmnáct kilogramů. V souladu se svými plány se nechal za své poslední prostředky odvézt přímo na Mount Kodaň a seskočil z toho nejvyššího bodu, který našel.

Jan Peter se vznášel nad mořem. Pod vodní hladinou jasně rozpoznával ryby. Několik racků ho přeletělo a zakřičelo na

něj. Zamával křídly a s ohromující lehkostí se vznesl výše. V jeho tělíčku se skrývalo snad až příliš vzdušné vzplývavosti a musel využít veškerou svou energii a pozornost, aby si s ním silný vítr jen tak nepohrával.

Časem se z Jana Petera stal vynikající letec. Naučil se rozpoznat vzdušné proudění a jen několika málo mávnutími křídly doplachtil z Mount Kodaně až do Hellerupu.

Jan Peter se usadil v nejvyšší kupoli mešity stojící na Mount Kodani a každé ráno se vydával na pravidelný let nad městem. Díky jeho na ptáka až příliš mohutné tělesné konstrukci mu Kodaňané začali říkat Pelikán.

Na kodaňské hoře nežila pouze divoká zvířata. Stala se útočištěm i pro zvířata domácí, která na horu buď odkládali jejich majitelé, nebo k ní utíkala sama a hledala tam nový domov. Obzvláště kočky a psi. Většinu těchto zvířat čekal chmurný osud a málokdy přežila víc jak pár měsíců. Někteří psi se dokázali udržet naživu trochu déle díky odpadkům z početných domácností. Psi se sdružovali do smeček až o dvaceti jedincích a pro okolní obyvatele představovali velké obtíže. Správci horské oblasti je proto průběžně odchyťovali a stříleli.

S kočkami to bylo jiné, ty nikoho neobtěžovaly a většinou se staraly samy o sebe a živily se ptáky, myšmi a krysami. Zdaleka ne všechny kočky byly schopné přežít, ovšem několik kočičích plemen si dokázalo sehnat dostatek potravy, aby přečkalo drsnou zimu. Mimo jiné šlo o norskou lesní kočku, ale i domestikovanější rasy. Ačkoliv jich každou zimu přežilo jen několik, objevil se časem malý počet horských divokých koček, které byly později pod názvem dánská horská kočka uznány za samostatné plemeno. Dánská horská kočka je výrazně větší než obyčejné kočky domácí. Takový kocour může vážit přes deset kilo. Srst mají hustou, a to především v zimě, ocas silný a chundelatý, barvu

nejčastěji zrzavou nebo černou, sem tam s bílými flíčky. Tlapky dánské horské kočky jsou robustnější než u ochočených druhů, takže mohou plnit funkci jakési sněžnice. Dánská horská kočka je inteligentní a nezdolná, neboť si dokáže obstarat potravu i za těch nejtěžších podmínek. Často bývají vidány při lovu ryb u jezera a řek nebo při chytání ptáků na téměř kolmých svazích hory.

TENISOVÝ ŠAMPION

Stig Andersen byl i přes svůj pokročilý věk stále ambiciózním amatérským tenisovým hráčem. Jako osmnáctiletý se zúčastnil mistrovství Dánska, aniž by ho tehdy – nebo kdy jindy – vyhrál. Dnes, ve věku dvaadvácti let, platil za šampiona Tenisového klubu Rødovre. Už dvacet let v kuse, když nepočítáme poslední turnaj, kde Stig prohrál s tehdy pouze devatenáctiletým Axelem Schandorfem. Když Stig zrovna nehrál tenis, učil na základní škole. Byl ženatý s Marianne a měli spolu čtrnáctiletou dceru Emilii.

Bylo právě léto a do každoročního klubového turnaje chybělo pouze několik týdnů. Tenisový klub Rødovre ležel jen pár kilometrů od Mount Kodaně jako malinká zelená oáza obehnaná širokým neprostupným bukovým plotem. Když člověk vstupoval hlavní branou uměle vystříhanou v plotě a procházel kolem modrých poskakujících stínů, jež na zem házely bukové listy, působilo to, jako by se ocitl v jiném světě s vlastními zvuky, vůněmi a pravidly. Nezaslechli jste tady ani vzdálený hluk auta a dokonce i osobní problémy se zdály zůstávat za neproniknutelnou masivní zelenou zdí. V klubu bylo všeho všudy osm kurtů a mezi nimi vedly úhledně

upravené štěrkové cestičky. Tu a tam jste mohli narazit na malý březový hájek. Klubové kovové zelené stolky stály porůznu po celém okolí na místech, kam si předchozí den lidé posedali, aby zhlédli nějaký zápas nebo si ve stínu pod stromem dali oběd. Terasa na jih od budovy klubu fungovala jako místo schůzek jeho členů. Z terasy byl ničím nerušený výhled na kurt č. 1 s Mount Kodaní v pozadí.

V tak malém spolku, jakým byl klub Rødovre, se všichni znali a všichni také věděli, že zápasem roku se opět stane duel mezi Stigem a Axelem. Stig si pamatoval, jak Axel začínal hrát jako úplný capart. Jedno krátké období ho dokonce trénoval a Axel k němu, stejně jako ostatní děti v klubu, vzhlížel, zdrazil Stiga s respektem, jaký si pozice klubového šampiona samozřejmě vyžaduje. Stiga obklopovala zvláštní aura. Už měl něco za sebou. Hrál na té nejvyšší úrovni, rozhodně tedy v Dánsku, a lidi v klubu si povídali o tom, kam to mohl dotáhnout, kdyby se mu tehdy, těsně po dvacítce, nestal ten vážný úraz páteře.

Postupně se v klubu objevovali šikovní tenisté, kteří možná pro Stigovu dominanci mohli představovat hrozbu, ale Stig byl pokaždé vcelku klidný, a pokaždé, když na sebe nějaký rival upozornil hromovým bekhendem, agresivním servisem či hrou na síti, pronesl Stig svou okřídlenou větu: „... nemá žádnou úroveň.“

Stig je pokaždé přehrál a měl za to, že nějakým nepopsatelným způsobem dokáže svou hru podle libosti pozvednout. Když jeho protivník vládl hrůzu nahánějícím servisem, podával Stig ještě tvrději a přesněji. A jestliže protivníci třefovali vítězné forhendy, zasypal je Stig takovým množstvím forhendových winnerů, až se zcela vysílení soupeři na kurtu hroutili. Stigovi nestačilo jen vyhrát, chtěl docílit stavu, kdy jeho protivník pochopí, že on je ten, kdo mistrně ovládá veškeré

aspekty hry, a že je o tolik lepší, že nemusí ani předvádět svůj nejlepší tenis, aby zvítězil.

S Axelem to bylo jiné. Jeho vítězství z minulého roku v klubu narušilo rovnováhu sil. Když Stig spolu s dalšími seděl po tréninku na terase před kavárnou, procházel někdy Axel kolem ve společnosti své mladé a mimořádně krásně stavěné přítelkyně, která ho všude následovala, přičemž vždy buď psala esemesky, nebo mluvila do mobilu. Na rozdíl od předchozích let nyní Axel přicházel s nepříjemnými jízlivými hláškami. Jednoho dne řekl, že by si Stig ve svém věku měl dávat pozor, aby si na tréninku nevystřílel veškerou municí, že by mu pak už nemusely zbýt síly na turnaj, a při jiné příležitosti se ho zeptal, jestli by si nechtěl podložit záda polštářem, načež se přede všemi rozchechtal, pro polštář zaběhnul do kavárny a dal ho Stigovi na záda s tím, že takhle na měkkém se mu bude sedět líp. Stig tušil, že na tom Axelově sebevědomí něco bude, což ho znejistovalo nejen jako tenisového hráče, ale i jako člověka. Už minulý rok byl Axel rychlejší a silnější než Stig, a Stig během letoška zpozvdál sledoval, jak se Axel téměř po všech herních stránkách zlepšuje. Pravdou bylo, že Axel byl pro Tenisový klub Rødovre až příliš dobrý, že by měl hrát spíše v kodaňském KB a zvažovat profesionální tenisovou kariéru a že Stig neměl žádnou šanci ho porazit. Jestliže měl Axel nějakou slabinu, tak pouze tu, že netušil, jak dobrý vlastně je.

Stig vždycky hrával s tenisovou čelenkou. Ze začátku mu pomáhala držet dlouhé vlasy, aby mu nepadaly do očí. Teď, když už byl téměř holohlavý, šlo jen o přirozenou součást jeho výbavy. Když se připravoval na obzvlášť důležitý zápas, prováděl celou řadu rituálů. Pokaždé si kupoval nové tkaničky a bílé spodní prádlo od JBS. Tkaničky si do bot dal až v šatně, potom si oblékl JBS spodní prádlo, kalhoty,

polokošili a na závěr boty. Když si pak všechno zkontroloval v zrcadle, nakonec si nasadil i členku.

Zatímco Axel měl místního sponzora, který mu dodával tenisové rakety, vlastnil Stig jen dvě skutečně dobré rakety. Kdyby jedna z nich praskla, zůstane mu už jen jediná, a kdyby mu odešla i ta, mohl by titul šampiona vzdát nadobro. Tenhle problém Stiga znepokojoval čím dál víc. Aby měl alespoň nějakou šanci vyhrát dlouho očekávaný finálový zápas proti Axelovi, musel napnout struny výpletu co nejvíce, což přirozeně zvyšovalo riziko, že by struny mohly prasknout.

Obavy kolem raket nedaly Stigovi spát. Ležel v posteli a jen zíral do stropu. Jednou večer si Stig vzpomněl na svého starého známého Pera z Ama'r Sportu. Per svého času vyplétal rakety jeho tátovi. Jako dítě u toho byl Stig nesčetněkrát. Stigův otec tenkrát na velké zápasy používal pravá kočičí střeva, protože se dala napnout silněji a míčku pak dávala daleko větší razanci. Kočičí střeva používali tenkrát všichni, kdo se pohybovali v opravdové špičce. Stig si řekl, že Pera zkontaktuje a zeptá se, jestli se střeva stále dají sehnat. Tím se uklidnil a konečně usnul.

Následující ráno Stig Perovi zavolał. Rozhovor byl deprimující. Per mu sdělil, že kočičí střeva už nikdo dávno nepoužívá a že se ani nedají nikde sehnat. Stig už skoro zavěsil, když vtom dostal šílený nápad. Nápad, který se mu jako ledový chlad šířil od mozku dolů k páteři. Odkášlal si a pak se zeptal:

„A co když nějaký syrový střeva seženu, dokážeš z nich udělat výplet?“

Per se ve sluchátku zasmál, ale zarazil se, když si uvědomil, že Stig se nesměje.

„To myslíš vážně, Stigu? To jako fakt?“

„Jo, krucinál, za dva týdny je musím mít na raketě, zvládneš to?“

„Je ti jasné, že tady mluvíme o čtyřiačtyřiceti strunách na jednu raketu, a i když možná dokážu udělat čtyři struny z jednoho střeva, musel bys sehnat jedenáct kočičích střev?“

„To je můj problém, Pere, do kdy je potřebuješ?“

Tady následovala dlouhá pauza, než Per odpověděl:

„Musím je mít nejmíň týden předem. Děláám to jenom proto, že jsem znal tvýho tátu, ještě když jsi byl mrňavej hajzlík.“ Per bez rozloučení zavěsil.

Na bazarových internetových stránkách ‚Modrých Novin‘ existuje možnost se zaregistrovat. V kategorii domácí zvířata se najdou nejrůznější živočichové, které se lidé pokoušejí prodat, a v rubrice „kočky“ jsou v nabídce koťata snad všech plemen. Starší kočky, které už vlastníci z nějakého důvodu nechtějí, se dost často nabízejí zadarmo. Stig rychle našel deset dospělých koček k bezplatnému vyzvednutí a pak jednu, za kterou vlastník z nepochopitelných důvodů požadoval padesát korun. První místo, kam se Stig vydal, byla rodina, kde se ukázalo, že právě narozené miminko trpí alergií na kočky – tedy na jejich velkého kocoura Gorma s lehkou nadváhou. Když Stig dorazil, držela Gorma v náručí starší sedmiletá sestra právě narozeného dítěte a nechtěla se ani za nic kočky vzdát. Když jí otec, podle Stiga až příliš tvrdě, vzal Gorma z rukou, úplně se složila. Tahle příhoda Stiga skoro přiměla celý projekt vzdát, ale utěšil se tím, že přeci jen pokračuje v prastaré tradici, a když si člověk ještě navíc uvědomí, jak se dnešní společnost ke zvířatům chová, tak tohle ještě zdaleka nebylo to nejhorší.

Další vyzvedávání probíhalo bez obtíží, většina původních vlastníků byla spokojená hlavně s tím, že nemusí platit šest stovek zvěrolékaři za usmrcení. Poslední kočka, kterou si Stig měl převzít, žila u jedné staré paní, která se už dál